

[Kurt Hansen]

15.000 til næste år, hvilket giver 18.000 i alt, og det er igen mere end 15.000.

Så må jeg spørge: vil den omfattende plan, som ministeren bebudede i første omgang, komme til at modsvare det, som arbejdsministeren har oplyst i et andet svar, nemlig at regeringen vil arbejde på, at alle, der står over for at falde for 26 ugers reglen, vil få et reelt tilbud om uddannelse eller beskæftigelse? Vil planen komme til at dække alle disse personer? Og hvis den ikke vil det, hvad er så ministerens principielle modvilje mod at lave denne 5 års forlængelse? Det kan ikke være det argument, som ministeren nu fører frem, at det så bare til næste år vil blive 6 år, næste år igen 7 år, næste år igen 8 år, for når ministeren står og siger, at man vil komme med en omfattende indsats, skulle det jo ikke være nødvendigt at diskutere på den led, vel; det ville være helt tåbeligt.

For det tredje: hvis der ikke findes andre muligheder overhovedet i forbindelse med de langtidsløse, hvis ministerens principielle overvejelser om 5 års reglen stadig fortæller ham, at det ikke kan accepteres, og hvis den omfattende plan nu ikke bliver så omfattende, som ministeren i realiteten havde forestillet sig, vil ministeren så sørge for, at de, der trods alt falder for 26 ugers reglen, bliver holdt økonomisk skadesløse?

I øvrigt er jeg meget fortrøstningsfuld over, at arbejdsministeren synes, at jeg holdt et sagligt indlæg.

Jørgen Jensen (DKP):

Det er ikke, fordi jeg vil forlænge debatten så meget, for jeg opfatter sådan set de mange udtalelser som positive over for den debat, vi skal føre videre både om det forslag, vi har fremsat og dem, der forhåbentlig kommer, men jeg synes blot ikke, jeg fik sagt alt det, jeg ville i første omgang, om de 60-67-årige.

Som jeg lige sagde, var det ikke forsøg på at få en efterlønsordning ind ad bagdøren, men vi skal bare erkende, at der på dette område, som jeg allerede har sagt, er mennesker, som ikke har nogen mulighed for at komme i arbejde igen. Derfor er de ikke et socialt tilfælde, de er kun uden mulighed, fordi vi har det høje arbejdsløshedstal. Men mange af disse mennesker ønsker i virkeligheden at arbejde, ønsker egentlig at fortsætte med deres arbejde. Vi må også erkende, at vi

i vores uddannelsessystem har så mange forsyndelser, at vi egentlig ikke har lært mange af dem at leve uden at være på en arbejdsplads. Derfor er der så mange, der falder hurtigt væk.

Så blev der spurgt: ja men hvad så, når de er 67, skal de så gå tilbage til kontrol? Desværre må jeg sige, at dem, vi først og fremmest har i tankerne, er dem, der kommer fra arbejdspladserne, og vi ved udmærket godt, at det er forsvindende få, som får så mange søndage efter det 67. år, så er de nemlig færdsige. Vi har også netop sidste onsdag fået at vide i arbejdsmarkedsudvalget, at den ene arbejdergruppe efter den anden kan komme og sige, at ingen af deres medlemmer opnår at blive 67 år, så problemet er ikke så stort. De urimeligheder, der eventuelt kunne komme derved, at der var mennesker, der, når de var 67 år, ønskede at bevare deres tilknytning til arbejdsmarkedet ved at begynde at gå til kontrol igen, ville være forsvindende små. Det ville ikke spille nogen rolle, og vi kunne godt klare det i kasserne; hvis vi får anvisningen og kontrollen tilbage, ville det absolut ikke være noget problem for os.

Yderligere vil jeg sige om dette, at da vi fik loven om førtidspension, talte man om frivillighedsprincippet. Dengang var det i negativ betydning, nemlig frivilligheden til at vælge mellem enten at dø af den ene eller af den anden årsag. Det er da muligt, at dette her giver det modsatte resultat, nemlig en positiv stilling til frivillighedsprincippet, således at forstå, at man, når man var 67 år, og hvis beskæftigelsen var blevet god, kunne komme ud at arbejde igen. Det er det, vi mente med det.

Jeg tog det som noget positivt, at ministeren erkendte, at vi var i en situation, hvor man for nuværende med de forslag, der vil blive lagt frem, ikke kunne redde alle, men at man, som ministeren sagde, ville gøre et eller andet. Jeg vil gerne have en klar bekræftelse: kan det tages som et tilsagn om, at ingen i det kommende halve år, indtil det lovforslag kommer frem, vil falde for 26 ugers reglen, og hvis der er nogle, der er faldet eller vil falde i den kommende tid, får de mulighed for at vende tilbage til systemet? Har man taget højde for det i de tanker, man har til det kommende forslag?

Arbejdsministeren (Auken):